

Csekő Tibor

A valóság és a képzelet határai

Amikor az ember eldönti, hogy megnéz egy filmet, sok egyéb dolog mellett (ki a rendező, kik a színészek, mennyi a játékidő stb.) a cím az, ami felket(het)i az érdeklődést az adott mű iránt. A cím, amellet, hogy nevesíti a filmet, (könyvet, albumot) egyfajta műfaji besorolást, illetve adott esetben a cselekményre utaló részt is tartalmazhat. Ez a „jelző” sok esetben rövid, tömör, s rögtön mutatja, hogy mi az, amire számíthatunk, mint például a Guy Ritchie-féle *Blöff*, vagy az Alejandro González Iñárritu munkája, *A visszatérő*.

De akadnak tartalmasabb darabok is, mint a fent említett brit rendező másik kult-státusznak örvendő *A ravasz, az agy és két füstölő puskacső* című munkája, vagy Schwechtje Mihály *Remélem legközelebb sikerül meghalnod*, vagy az e tekintetben talán világbajnok Andrew Dominik mozija *a Jesse James meggyilkolása, a tettes a gyáva Robert Ford*.

Horvát Lili második nagyjátékfilmje, a *Felkészülés meghatározatlan ideig tartó együttlétre* is ez utóbbiak táborát erősíti. A rendezőnő első, a többek között Karlovy Varyban két díjjal is elismert filmje, a *Szerdai gyerekek* után, ahol a nevelőotthonok egyedi világa – az emberi kapcsolatokat tekintve egy fiatal anya és a lánya közötti viszony - van

(Felkészülés meghatározatlan ideig tartó együttélésre, rendezte: Horvát Lili, 2020)

a középpontban, most a valóságnak vélt képzelet és a képzeletnek vélt valóság kettősségét helyezi górcső alá.

A történet egy Amerikából, pontosabban New Jersey-ből hazatérő sikeres orvos, Dr. Víz Márta szerelmi életére összpontosít, aki az esetleges nagy Ő utáni kutakodásban vet fel magának, s így ezzel együtt nekünk, nézőknek is olyan komoly kérdéseket, mint a választás karrier és szerelem között, illetve témája lesz az elfogadás és az elengedés. Teszi ezt úgy, hogy a feszültséget és az érdeklődést folyamatosan fenntartja, főként a fent említett gondolatmenetek balanszírozásával, a letisztult színészi és a remek operatóri munkával.

Szintén nagy rendezői ötlet, hogy a főszereplő nőt alakító Stork Natasa arcát kezdetben - amikor a pszichológussal beszélget - egész közelről mutatja a kamera, illetve az operatőr, Maly Róbert, de ahogy haladunk előre a cselekményben, s vissza-visszatérünk a pszichológussal való diskurzusba, fokozatosan távolodik a kamera, ezzel Márta szűklátókörűségének szépen, fokozatosan képileg is végét vetve.

Ugyanígy jár el a zenével is: nagyon jellemző a zenei tételek felcsendülésének módja, ideje. A másik főszereplő, Dr. Drexler János (Bodó Viktor) klasszikus zene iránti szeretete vissza-visszatérő elemként jelenik meg. Beethoven, Schubert szerzeményei is olyan intenzív érzelmi hullámvasútra ültetnek, mint magának a filmnek a gondolatmenete. Ez a párhuzam remekül beleillik a műbe, a bizonytalanság egyedi módon körüljárt kérdéskörébe.

A rendező szereplőválasztása, akár a *Terápia* című sorozat első évadából a tornászlaný

szerepében megismert Sztarenki Dórára vagy a *Szerdai gyerekekben* feltűnő Vecsei Kingára gondolunk, telitalálat mind Stork Natasa, mind a Jászai Mari-díjas Bodó Viktor esetében. Letisztult, mégis erőteljes játékuk nagyszerűen beleillik ebbe, a már amúgy is letisztult, egy kevésbé noiros atmoszférába.

A forgatókönyvet is, csakúgy, mint magát a filmet, Horvát Lili jegyzi, aki ízléses alkotói tehetséggel megáldva, egy csipetnyi pszichothrillerrel fűszerezve nyújt bepillantást ebbe az elgondolkodtató, erős szerelmi drámába. A „magyar filmek rosszak”- mert kezdetű tézisek közül sokat megcáfol ez az alkotás.

Ahogy Márta, úgy mi sem tudjuk eldönteni, hogy amit látunk, az valóban megtörténik, megtörtént-e, vagy csak egy olyan, a képzeletőrök által már-már mesterien kiszínezett valóság, amibe boldogan és nyugodtan bele tudjuk helyezni magunkat. Egy olyan képzelt realizmus, amiben a szerelem és az általa adott biztonság teljes értékű megnyugvással tölt, tölthet el minket.

Az e két dolog közti vívódás remekül végigkíséri a narratívát, csak a film utolsó negyedórájában inog meg kissé, ahol a lezárás nyitva hagyja az ajtót (jelen esetben az ablakot), hogy belépjen (bemenjen) rajta a kívánt szerelem beteljesülése, vagy a magasból a mélybe zuhanva, becsapódva ébressze fel Mártát képzelt világából.

Ez a nyitva hagyott végkifejlet pedig, a stáblistát figyelve elmélkedésre, egykori saját be, vagy be nem teljesülő szerelmeink, ígéreteink felidézésére késztet bennünket.